

Tal, hållna vid riksdagens slut,  
den 2 maj 1810, af ärke-biskopen  
... Jacob...

Lindblom, Jacob Axelsson,

*Vardagstryck -1970 Statsr. Riksd.-handl.*



Tal,

hållna vid

Riksdagens Slut,  
den 2 Maj 1810,

af

Ärke-Biskopen m. m.  
Doctor JACOB AX. LINDBLOM.

---

På Prest-Ståndets begäran till Trycket  
befordrade.

---

STOCKHOLM,  
Tryckta hos HENRIK A. NORDSTRÖM, 1810.



T. A. J.

1810

Richtungsweisend

den 2. Mai 1810

at

All-Ergebenheit

Ergebenheit

Ergebenheit

Ergebenheit

Ergebenheit

Ergebenheit



*Tal till Konungen på Riks-Salen den 2  
Maj 1810.*

Stormächtigste Allernådigste Konung!

**I**nför Eder Kongl. Maj:ts Thron nedlägger Rikets Presterskap des vördnadsfullaste underfätliga tackfägelser.

Att Nationen, efter de våldsamaste skakningar, kunnat rädda sin ära och sjelfständighet; att des ädla krafter, i den afgörande stunden, väcktes och styrdes af laglighet, vishet och rättskaffens fosterlandsnit; att freder, följda af knappast väntade förmåner, afväpnat Sveriges många och mäktiga fiender; att Svenska Medborgare kunnat inom trygga gränser famlas till bevakande af allmänt och enskildt väl; att detta gemensama bemödande ej fruktlöst aflupit, och att, efter ett viktigt och vidt omfammande Riksmöte, Rikets Ständer, med inbördes lyckönskningar, kunna åtskilljas; för detta hafva vi, näst den gudomliga Förfynen, att tacka Eder Kongl. Maj:ts vishet, verkamma omsorger och landsfaderliga tänkefätt. — Vår förtjenst blifve, att med trygghet kunna öfverlemna våra gerningars granskning åt samtida och efterkommande.

I den-

I denna stund, huru liflig och ren för Eder Kongl. Maj:ts hjerta bör ej den tillfredsställelsen vara, att hafva danat ett Folks lycka, med hvilket Eder Kongl. Maj:t sjelf äger en gemensam fosterjord, och sett tryggas des varaktighet, i en Furste, som genom fina egenkaper vunnit den dubbla rätt, att vara Eder Kongl. Maj:ts Son och bära Des namn.

Huru upplyftande, huru ljuf måtte hon icke vara, den föreställningen, som nu för Eder Kongl. Maj:t visar sig, att dessa många barn, som, skilda till lynne, värf och anspråk, med oro förfamlades kring en skakad thron, nu alla, omkring en älskad Fader förenade, fälla och trygga, få återvända till fredade boningar: nu alla med förnöjda och tackfamma sinnen få utbrista:

Gud bevar Konungen!

Gud fullborde öfver Hans sena dagar ett troget Folks välsignelser!

Hans mödor, Hans vakor, Hans dygder, Hans förfakelser, må de lönas, hugnas, erfättas, i lugnare tider, af huslighetens trefnad, Statens blomstring, thronens fullkomliga beästande, och njutningen af Folkets kärlek, fällhet och ära!

Med

Med defsa vörtnadens och kärlekens varma känflor, med defsa uttryck af defa underfätliga tänkefätt, anhåller Prest-Ståndet underdånigst att i Eder Kongl. Maj:ts nåd och beskydd få vara inneflutet.

---

*Till Hans Kongl. Maj:t vid Affkeds-Uppvaktningen d. 2 Maj 1810.*

Stormägtigste Allernådigste Konung!

**P**rest-Ståndet har redan offentligen fått fram-bära för Eder Kongl. Maj:t de offer af underfätlig vörtnad, som ett tackfamt folk gemensamt egnat den bästa Konung.

Men det möter ännu nya och sig mera enskildt tillhöriga ämnen för sin underdåniga erkänsla i de ökade anledningar till fann uppbyggelse, som Eder Kongl. Maj:t beredt genom utspridandet af ett klarare ljus i de heligaste sanningar, genom värdiga och andakten lifvande Kyrk-Sånger, och ett till tidhvarfvat bättre afsätsadt skick för den yttre Gudstjensten.

I defsa Eder Kongl. Maj:ts vifa anstaltter för vården af vår dyra Himlalära, skall Prest-Ståndet känna sig lättadt under sina bemödanden, att frambara Christendomens Lä-

ror

ror på ett fätt som kraftigare och allmänna-  
re sprider och röjer deras fälla frugter i  
renade religionsbegrepp, i verkfam utöf-  
ning af deras föreskrifter, i endrägt, laglyd-  
nad och oskrymtad trohet för Öfverheten.

Milde Konung!

I nit att förtjena Eder Kongl. Maj:ts väl-  
behag kan ingen klafs af Svenska Medbor-  
gare öfverträffas af en annan; ty alla lifvas  
af samma anda, alla omfattas af samma nåd.  
— Men om det Stånd, hvars röst jag fram-  
bär, äger på sin lott att utbreda de för  
menkligheten och samhället heligaste sannin-  
gar, värdes tro, Allernådigste Konung, att  
uti intet Tempel, ingen hydda, intet hjerta  
inom Svenska Landamären, det vördnadsvär-  
da budet kan förgätas eller delas: *frugta  
Gud och ära Konungen.*

Gode, Älskade Konung!

Emottag i detta vårt afsked våra varma-  
ste önskningsar, att Gud måtte gifva Eder  
Maj:t dagar att fullkomna sitt verk, dagar  
att njuta tillfredsställelsen deraf! Friden,  
Tryggheten, Glädjen, lägre sig kring Eder  
Kongl. Maj:ts Thron. Den broderliga en-  
drägten, den borgerliga trefnaden och den  
undersåtliga tacksamheten spride sig till alla  
boningar under skuggan af Eder Maj:ts Spira.

Mät-

Mätte i Eder Kongl. Maj:ts Person dygderna länge få välfigna sin förefyn, Religionen sitt stöd, Lagarne sitt värn, Vettenskaperne sin Beskyddare och Folket sin Fader.

Med dessa önskingar nedlägger Prest-Ståndet för Eder Kongl. Maj:t sina underfåtliga tänkefått och sin djupa vördnad, och utbeder sig underdånigst att i Eder Kongl. Maj:ts fortfarande Nåd få vara inneslutet.

---

*Tal till Hennes Kongl. Maj:t Drottningen  
å Prest-Ståndets vågnar vid Riksdagens slut d. 2 Maj 1810.*

Stormågtigste

Allernådigste Drottning!

Lyckligare i alla affeenden, än vid början af detta Riksmöte, framträder inför Eder Kongl. Maj:t det Stånd, hvars underdåniga vördnad jag har att frambåra.

Förtviflade utfigter omgåfvo ofs då, nu har vårt hopp öfvergått till en tröstande trygghet. Vi åga nu, hvad vi då saknade, en Konung, som, efter att hafva räddat sitt Fosterland, återgifvit ofs vår sjelfständighet och friden. Vi åga en Drottning, hvars dygder

der skola fortfara att förljufva Konungens dagar och lätta Dets mödor, och med hvarje dag bereda nya anspråk på Nationens vördnad och tacksamhet.

Vår framtid är tryggad genom den Konungs visa anstallter, för hvilken det icke är nog att Sjelf göra Sina underfätare lyckliga, utan som äfven sträcker sin omsorg till kommande åldrar.

Allernådigste Drottning! Under njutningen af dessa Förfynens dyrbara välgerningar, erkänner Prest-Ståndet med den lifligaste vördnad och tacksamhet, att det är genom vårt dyra Konungahus de blifvit oss beredde, och ingen önskan kan hos Ståndet vara uppriktigare, än den vi utgjuta för deras dagar, som göra oss fölla.

Dessa önskningar, öskiljaktiga från hvarje Svensk Mans underfätliga tänkefätt, framför Prest-Ståndet inför Eder Kongl. Maj:t med vördnadens och tacksamhetens förenade och outplånliga känslor.

Vare de Eder Kongl. Maj:t äfven så tillfredsställande, som de i våra hjertan äro uppriktiga, och det hopp för Prest-Ståndet dyrbart, att i Eder Kongl. Maj:ts fortfarande Nåd, hvarom det underdånigst anhåller, få vara inneslutet.

*Tal till Hans Kongl. Höghet Kron-Prin-  
sen, å Prest-Ståndets vägnar, vid  
Riksdagens slut den 2 Maj 1810.*

Högborne Furfte!

Allernådigste KronPrins!

**R**ikets Ständer, som, kring sin älskade Ko-  
nungs Thron, varit samlade, för det vigti-  
gaste ändamål, Fosterlandets räddning, ära  
och blomstring, åtkiljas i dag, efter fullän-  
dade hvärf.

Deras önsknigar och beslut, deras öf-  
verläggningar och bemödanden, hafva alla  
åsyftat detta stora ändamål; men uti intet äm-  
ne veta de sig enigare hafva fökt, visare be-  
redt, fäkrare hunnit det samma, än när de,  
såsom tolkar af Nationens enhälliga röst, er-  
bjödo åt Eder Kongl. Höghet denna Furf-  
liga Krona, och i Eder Kongl. Höghets bi-  
fall funno både stödet för Sveriges närvaran-  
de lycka och underpanten för dess tillkom-  
mande.

En dag skall vår faderlige Konung bland  
ofs lefva endast i sina minnens odödlighet.  
Hans dyra dagar skola ej qvarhållas af all  
vår kärlek, alla våra förböner. Hvilken  
tröst för Hans hjerta, att då få öfverlemna  
det-

detta trogna folk till en Furste, hvars dygder, mod och förfarenhet berättigat både till Hans Thron och Hans Namn.

För detta folk, hvilken upprättande öfvertygelse, under de bittra, men, gifve Gud! fena tårar, som en dag skola skölja grafven, der Wafarnes Ättling skall hvila i välsignelse — den öfvertygelsen, att Hans anda, Hans vishet, Hans hjertelag qvarlefva hos en Furste, som upptager den fallna Spiran, och på dubbelt sätt uppfyller sitt trogna Folks önskingar, då Han i sin Ätt fortplantar samma dygder, med hvilka Han sjelf burit den. Ja, hvilken tillfredsställelse bör ej, bland alla bekymmer, Eder Kongl. Höghets hjerta känna, att en Krona, som så ofta endast är Statsklokhetens offer åt ärelyfnaden, eller farhågans åt makten, här var ett fritt och i sjelfva betrycket sjelfständigt folks frivilliga gärd åt den fanna personliga förtjensten, åt hjelten och menniskan.

Haf lycka, derföre, ädle Furste, på den ofta tunga, men destomer ärofulla banan! Haf stolthet, att, lik våra största Konungar, en dag äfven helfas den Förste Medborgaren i det nya Fäderneslandet! Denna jord är ej otacksam; detta Folk, till sitt ursprungslinne tarfligt, härdigt, enkelt, redligt, skall bli vär-

värdigt en Prins, hvars ädla egenskaper det vet att värdera, och till hvars ljusnande Tidhvarf det redan fostrar fina Söner.

Denna gråa hjeffa skall deßförinnan hvil-  
la i det tyfta, men hon skall dit nedfänkas  
fridsam och nöjd; ty min sista suck får väl-  
figna en Furste; vid Hvars Thron Vettenska-  
perna, upplysningen, sedligheten och Reli-  
gionen lofva sig det varagtigaste beskydd och  
den vördnadsvärdaste efterfyn.

Med deßsa tänkefätt, dem hvarje Leda-  
mot af detta Stånd delar med mig, innellu-  
ter Prest-Ståndet sig i Eder Kongl. Höghets  
nådiga hägn och beskydd underdånigft.

---

*Tal till Hennes Kongl. Höghet Prinseßan  
å PrestStåndets vågnar, vid Riksdag-  
gens slut den 2 Maj 1810.*

Högborna Furstinna,  
Nådigfte Prinsesfa!

Ibland de bekymmer, som under detta vig-  
tiga Riksmöte, från Riksfens Ständers åtgärd  
varit oskiljaktiga, har PrestStåndet ej kun-  
nat

nat vara känslolöft vid de händelser, som under Europens allmänna skakning, äfven stört det lugn Eder Kongl. Höghets dygder i så högt mått förtjena.

Eder Kongl. Höghet, som delat fäderneslandets fruktan och bekymmer under den förflutna tiden, delar äfven helt säkert des nuvarande glada förhoppningar, och förvärfvar sig derigenom förnyade, rättmätiga anspråk på Nationens vördnad och underdåniga tillgifvenhet.

Med dessa tänkefätt förenar PrestStåndet en lika uppriktig önskan, att Eder Kongl. Höghet hädanefter, under njutningen af alla de rättigheter, hvartill börd och höga Egenskaper gifva Eder Kongl. Höghet lika anspråk, måtte länge och oförd skörda frukten af egna Dygder, af en ännu i stoftet älskad Faders, en oförgätlig Broders minnen, i Nationens vördnad och kärlek.

PrestStåndet utbeder sig att i Eder Kongl. Höghets Nåd få vara inneslutet.

*Tal till PrestStåndet vid Riksdagens slut  
den 2 Maj 1810.*

Högvördiga Stånd,  
Älfkade Bröder!

**M**ine Bröder! De känslor, med hvilka jag Eder denna gång tilltalar, föker jag förgäves yttra. De yttra sig sjelfmant i denna qväfda röst, denna forgbundna blick. Jag ser här kärnan af Rikets Presterkap, jag ser här mina utvalda StåndsBröder: Pröfvade Vänner från min ungdomstid, dem jag här återfunnit; nya Vänner, som uthärda profvet, skänkta till tröst åt mina sena år. Ja, ännu ser jag, ännu tilltalar jag Eder, i vänskapens och endrægtens förtroliga krets; men, mine älfkade, det är — — i affkedets stund. När, frågar mitt blödande hjerta, när skola vi återse hvarandra, vi alla, som nu åtskiljas? — Denna lutande hjesfa ger ett sorgligt svar; men den Lära våra hjertan hylla, våra tungor förkunna, hon ger ett gladare åt oss alla. Vänner, Bröder! våra spridda vägar föra till samma mål. Fyllom våra pligter, fullbordom det värf, hvartill vi kallade äro! *Vi skola återse hvarandra!* vi, som i dag åtskiljas.

Lyck.

Lycklig är jag, att äga fädana Bröder. Om den Embetsförvaltning, som genom Förfynens skickelse och Eder välvilja blifvit min lott, infallit i brydsamma tider; om i fynnerhet detta viktiga, långvariga, men nu lyckligt slutade Riksmöte, i mer än ett afseende mångfalldigat mina bekymmer, frestat mitt finneslugn, och både pröfvat och trötat mina krafter; så är det Eder mötande beredvillighet, Eder förekommande kärlek, Edert vänskapsfulla, i detta bröst oförgätliga, förtroende, som lättat alla bekymmer, skänkt lugnet åt mitt sinne, och bibehållit, — hvad fäger jag? återlifvat, ökat, förstärkt dessa tynande lifskrafter, som ville digna under mödorna och åren. Sjuk och betungad kom jag hit, — lugn och nöjd och *yngre* går jag hädan, och dubbelt njuter jag min fällhet, ty jag vet att J glädjens deråt. Ja, trogne Med-Bröder, J glädjens åt detta Edert verk: Gud belöne Eder, Gud välfigne Eder!

Den eviga kärlekens anda fänke sig skyddande till de stilla hyddor, som snart emottaga Er, de hulda Makar, som der möta Er, de älskade Barn, som snart slutas i Eder famn, och de skaror, som, anförtrödda åt Eder vård, på spridda trakter af vårt  
Sion,

Sion, förbida fina trogna Väktare, fina goda Herdar!!!

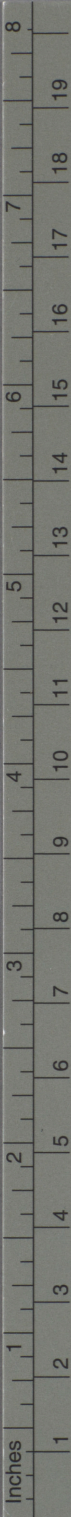
Faren väl!

Vi hemvända nu en hvar till efterlängtnade och ansvariga värf. Upplyste, Patriotiske, Värdige Tolkar af Sanningen, Ordningen, af Jordens och Himmelens fällhet! Helfen Edra hemmavarande Med-Bröder: de skola ej blygas för de Bröder, som här företrädt deras rum och fört deras talan. Vi hafva redligt framburit deras och våra frivilliga offer på Fäderneslandets altare: vi hafva oegennyttigt delat hvarje medborgerlig gärd eller tyngd för Samhällets flor, ära eller hägn; vi hafva affett Ståndets både heder och tillfredsställelse, då vi uppriktigt medverkat till obehindrade utvägar att meddela tankans forskningar, att följa och befordra ljufets framsteg, och att med vår egen tålfamhet, finnesodling, kunskapsgrad och redbara verkfamhet, bevittna vårt Stånds värde och outhärlighet. Vi hafva betryggat Religionens helgd och dess fälla verkningar till mencklighe- tens förädling och tröst, då vi åt dess eviga oföränderliga grundfanningar fökt gifva det rena, enkla och värdiga uttryck, som Trosläran tillåter, förnuftet påfordrar  
och

och enfaldigheten tål. Våra affigter skola  
ej misskännas, men — *icke vi som plante, ic-  
ke vi som vattne, utan Gud, som växten gifver,*  
kan endast fullborda ett godt verk. Han  
bevare sin Kyrka och Förfamling! Honom  
vare ära!

Vår berömmelse blir att vara, icke  
Herrar, utan Herdar, och *Guds och Jesu  
Christi Tjenare, i all saktmodighet och visdom.*

Faren väl, mine Bröder! En liten  
tid, och vi se hvarandra åter. Faren Väl!



Centimetres

# TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

